

Okresní soud v Olomouci

tř. Svobody 16
771 38 Olomouc
(datovou schránkou)

Sp. zn. č. j. 4 T 111/2024

V Praze dne 13. 1. 2025

Vyjádření k obžalobě a návrh důkazů

Dne 2. 1. 2025 byla mým prostřednictvím doručena mému mandantovi, panu Vladimíru Chlupovi, dat. nar. 8. 4. 1970, bytem 1. máje 825/4, 779 00 Olomouc, (dále též jen „**Klient**“) výzva shora nadepsaného soudu, aby se vyjádřil k obžalobě, č. j. 3 ZT 107/2022-151, případně aby označil další důkazy, které v řízení navrhuje provést.

Můj klient se k věci vyjadřuje takto:

I. Základní právní východiska pro posouzení věci

1. Klient dle svého nejlepšího přesvědčení jednal s přihlédnutím k následující existující právní úpravě. V první řadě jednal s odkazem na čl. 21 a čl. 23 ústavního zákona Listina základních práv a svobod. Jak vyplývá z ust. § 1 odst. 1 zákona č. 23/1991 Sb.: „*Ústavní zákony, jiné zákony a další právní předpisy, jejich výklad a používání musí být v souladu s Listinou základních práv a svobod*“. Stejně vyplývá i z ustanovení čl. 9 odst. 2 a 3 Ústavy ČR. Přitom:
 - a) „*Lidé jsou svobodní a rovni v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné*“ (čl. 1 Listiny).
 - b) Listina základních práv a svobod (dále též jen „**Listina**“) jako ústavní zákon je integrací mezinárodní smlouvy, a to Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (viz vyhláška Ministra zahraničních věcí č. 120/1976 Sb.).
2. Česká republika jako demokratický právní stát (viz čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 1 Listiny) je tvořena dvěma základními instituty, které uznávají „*neporušitelnost přirozených práv člověka, práv občana a svrchovanost zákona*“ (viz Preambule Listiny), a to:
 - a) státní mocí (čl. 2 odst. 2 Listiny a dále čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR);
 - b) každým (občanem/člověkem) (viz čl. 2 odst. 3 Listiny, čl. 2 odst. 4 Ústavy, dále též viz čl. 2 odst. 2 Ústavy, a to i ve smyslu čl. 23 Listiny, která je ústavním zákonem).

3. Každý má právo na správu věcí veřejných (čl. 21 Listiny), a to:
 - a) přímo,
 - b) svobodnou volbou svých zástupců (čl. 21 odst. 2 až 4 a čl. 22 Listiny), kteří dále působí jako zmocnění představitelé státní moci, která slouží všem prostřednictvím ústavních orgánů (viz Ústavu ČR), od nich kompetenčně odvozených úřadů (viz např. zákon č. 2/1969 Sb.) nebo bezpečnostních a ozbrojených sborů.
4. Účinné použití zákonných prostředků a činnost ústavních orgánů jsou plně závislé, a to za všech okolností, na dodržování Listiny, a proto je z hlediska práva nemožné, aby například:
 - a) Parlament přijal ústavní nebo jiný zákon (viz č. 162/1998 Sb.) měnící Listinu postupem, který je v rozporu s právním pořádkem (viz např. § 3 odst. 1 ústavního zákona č. 23/1991 Sb.);
 - b) soudci ústavního soudu zrušili ústavní zákon (viz č. 318/2009 Sb.), kterým se musí řídit (viz čl. 85 odst. 2 Ústavy) a jsou jím vázáni (čl. 88 odst. 2 Ústavy), a to i ve smyslu čl. 2 odst. 2 Listiny, která je sama ústavním zákonem.
5. Pokud se ústavní orgány a od nich kompetenčně odvozené úřady, bezpečnostní nebo ozbrojené sbory snaží odstraňovat demokratický řád lidských práv a základních svobod, je jejich činnost znemožněna (čl. 23 Listiny), již neslouží lidem při výkonu jejich moci v souladu s Listinou.
6. Je-li znemožněna činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků, má každý člověk právo na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod, samozřejmě v souladu s Listinou, tedy i s využitím práva na správu věcí veřejných přímo dle čl. 21 odst. 1 Listiny.
7. Trvá-li zástupce státní moci na přípustnosti změny Listiny formou ústavního zákona č. 162/1998 Sb. a na nález Ústavního soudu č. 318/2009 Sb., je z povahy věci užití práva na správu věcí veřejných přímo (a to dokonce s cílem naplnit čl. 22 Listiny) logické a nemůže být vydáváno za „přisvojení si pravomoci úřadu“.

II. K porušení principů soudní ochrany

8. Můj Klient má rovněž za to, že v průběhu dosavadního řízení byla porušena jeho práva, zejména právo na zákonného soudce, když předmětnou věc řešil nejprve soudce Mgr. Bc. Vojtěch Dědek (viz usnesení Okresního soudu v Olomouci, č. j. 0 Nt 5002/2023-11),

v současnosti řeší věc jiný soudce. Rovněž má za to, že Krajský soud v Olomouci porušil jeho práva, když došel ve svém rozhodnutí č. j. 47 To 439/2023-24 k závěru, že v tehdy řešené fázi řízení se neuplatní hlava V. Listiny, což je v demokratickém právním státě nepřijatelné.

III. K otázce viny

9. K otázce viny uvádí můj Klienta následující: Vinu lze v právním státě cítit a nést pouze za něco, co je v rozporu s Listinou, coby ústavním zákonem. Za nenásilné jednání v souladu s ustanoveními Listiny, vedené vůči těm, kteří se i za použití hrozby násilí či přímo za užití násilí (viz např. postup na základě rozhodnutí č. j. 47 To 439/2023-24, nebo v souvislosti s vyjádřením Policejního prezidia ČR, č.j. PPR-55897-8/ČJ-2023-990210-KU) snaží odstranit jí založený demokratický řád lidských práv a základních svobod, nelze uznat vinu – trestní stíhání v tomto případě vylučuje nejen Listina, ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech (viz např. čl. 25 odst. a Paktu) a základní předpis Evropské unie – Smlouva o Evropské unii (viz čl. 5 a čl. 6), a to i ve smyslu sdělení Evropské komise (viz důkaz OSZ na č. I. 70).

IV. Podrobné vyjádření k věci

10. Jak zcela jednoznačně vyplývá z obžaloby, orgány činné v trestním řízení (dále též jen „**OČTŘ**“) zcela opomněly vyřešit naprosto zásadní otázky, a to zejména otázku **neoprávněnosti** jednání mého Klienta a otázku **společenské škodlivosti** takového jednání.
11. Jsem rovněž přesvědčen, že v jemu připisovaných skutcích nejsou naplněny minimálně subjektivní, objektivní a materiální stránka trestného činu, uložení trestu by rovněž bylo v rozporu se zásadou zákonnosti a subsidiarity trestní represe.

K neoprávněnosti jednání

12. Z obžaloby není patrné, z čeho Okresní státní zastupitelství v Olomouci (dále též jen „**OSZ**“) došlo k závěru, že jednání mého Klienta bylo neoprávněné.
13. Klient, vystudovaný historik a politolog i odborník v oblasti bezpečnosti, došel dlouhodobým studiem právního řádu České republiky, ale i mezinárodního práva, k závěru, že v České republice v minulosti došlo k několika krokům, které vážným způsobem porušily zásady ústavnosti a ohrozily bezpečnost a suverenitu České republiky.

14. Konkrétněji lze ve stručnosti odkázat na některé příklady:
- a. Ústavní soud svým náleznem č. 318/2009 Sb. zrušil ústavní zákon č. 195/2009 Sb., o zkrácení pátého volebního období Poslanecké sněmovny. Tím překročil meze svých pravomocí, vyplývající zejména z čl. 87 ve spojení s čl. 88 odst. 2 Ústavy ČR, z nichž jednoznačně vyplývá, že Ústavní soud je vázán ústavním pořádkem a jeho pravomocí je rušit zákony, nikoliv však na úrovni ústavních zákonů. To nakonec vyplývá i z obecných zásad dělby moci. Tímto jednáním tak Ústavní soud nepřijatelně porušil volební právo občanů, jak je garantováno ústavním pořádkem ČR, vč. čl. 21 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
 - b. V minulosti došlo opakovaně k „novelizaci“ Listiny základních práv a svobod, která byla uvozena ústavním zákonem č. 23/1991 Sb. a první – základní součástí ústavního pořádku samostatné České republiky se stala usnesením předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb. Jednou ze změn bylo prodloužení doby, po kterou může být člověk omezen na svých právech formou uvalení vazby, a to změnou čl. 8 odst. 3 Listiny, kdy tato doba byla prodloužena z 24 hodin na 48 hodin. Jak přitom vyplývá z ust. § 3 odst. 1 citovaného zákona č. 23/1991 Sb., základní práva a svobody člověka zaručené Listinou základních práv a svobod je možné pouze „rozšířit“, nikoliv tedy omezit, je třeba tak navíc učinit v ústavě České republiky, tedy nikoliv prostou novelou usnesení předsednictva ČNR č. 2/1993 Sb. Tímto postupem tak došlo k nastolení neústavního stavu, který omezoval práva člověka, zaručená Listinou. Nelze navíc odhlédnout od toho, že Listina je nástrojem, jímž jsou do českého právního řádu implementována mezinárodně zaručená práva, zejména práva vyplývající z Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (viz vyhláška Ministerstva zahraničních věcí č. 120/1976 Sb.), a je tak minimálně pochybné, zda lze Listinu měnit tak, jak k tomu došlo (tedy mimo Ústavu ČR, nadto omezením zaručených práv a svobod člověka).
15. Klient se se svými závěry opakovaně, nejpozději od listopadu roku 2009, obracel na různé orgány státní moci s výzvou, aby v tomto směru zjednal pořádek. Obrátil se i na orgány Evropské unie. Jak však vyplývá z odpovědí, které mu byly poskytnuty, ve shora uvedených otázkách existuje jediná cesta – reintegrace základních práv a svobod do činnosti ústavních orgánů, a to jejich podrobením se svrchovanosti zákona, konkrétně Listině a Paktu. Evropská komise to „vzala na vědomí“ i v písemnosti podepsané panem Florianem Geyerem (viz důkaz OSZ, č. I. 70), a tak byly posíleny i další důvody legitimizující uplatnění práva na odpor ze strany mého Klienta (obžaloba tedy postupuje i proti sdělení Evropské komise a Evropského parlamentu, jenž vyjádřil oprávněnost postupu mého

Klienta), neboť takové pokračující nerespektování základních práv a svobod zvyšuje bezpečnostní rizika České republiky.

16. Jak vyplynulo z korespondence s orgány Evropské unie vedené již od roku 2010 (vč. č. j. JUST/C1/LK/vh/3686364s ze dne 30. 4. 2014), Klient se po celou dobu pouze pokoušel hledat cestu k řešení závažného problému, na který narazil a který, pokud by se jeho právní výklad ukázal jako správný, by skutečně mohl vést k závěru, že v České republice nastal nejpozději v roce 2009 protiústavní stav a že od té doby neexistuje žádná instituce veřejné moci, která by mohla zjednat nápravu, a to ani na úrovni ČR ani na úrovni Evropské unie. Takové skutečnosti by, samozřejmě, zejména na úrovni mezinárodního práva veřejného, mohl zneužít jiný stát a ohrozit tak bezpečnost a suverenitu České republiky.
17. Jak vyplynulo z usnesení NSS, č. j. Vol 15/2016-22, můj Klient usiloval o obnovu právního stavu v ČR, a to zcela legitimními nástroji. Jak vyplývá z předmětného usnesení, NSS v něm označil Klienta za *nejvyšší ústavní instituci*, aniž by přitom takovou formulaci Klient sám použil a aniž by NSS toto označení zpochybnil. NSS současně uvádí, že se nadále bude řídit judikaturou (tedy jakousi formou zvykového práva), namísto postupu v souladu s čl. 2 odst. 2 Listiny.
18. Z dopisu JUDr. Michala Mazance, předsedy Nejvyššího správního soudu, č. j. S 427/2021-16, ze dne 26. 8. 2021, došel Klient rovněž zcela pochopitelně k závěru, že činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků jsou znemožněny.
19. Na opakovaná upozornění a podněty žádný z orgánů státní moci nereagoval konstruktivně, nikdo ani Klienta neupozornil na případnou vadnost jeho právních závěrů, pokud by snad měl za to, že výklad Klienta je nesprávný. Z přípisů, které můj Klient obdržel, jakož i z nečinnosti orgánů, došel Klient k závěru, že byly naplněny podmínky použití čl. 23 Listiny základních práv a svobod. Nota bene v situaci, kdy ve zpochybnění zákonnosti ústavního uspořádání České republiky spatřoval můj Klient vážné ohrožení bezpečnosti a suverenity České republiky (ve vztahu k Závěrečnému aktu Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě a OSN se to po 24. 2. 2022 potvrzuje stále silněji). Klient tak považoval nejen za své právo, ale i za svou povinnost, postupovat v souladu s čl. 23 ve spojení s čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
20. Jak vyplývá z důkazů navržených ze strany OSZ, můj Klient nikdy nejednal jakkoliv nepoctivě, svévolně nebo ve snaze zakrýt svou totožnost. Ve všech dokumentech vystupoval transparentně svým jménem i s odkazem na ustanovení Listiny, o která svou

pravomoc opíral. Uvedl velice logickou argumentaci a postupoval korektně, navíc postupoval vždy ve snaze, aby nezbytné úkony pro zachování práva byly provedeny i na úrovni existujících orgánů státní moci, tj. nepřisvojoval si pravomoci orgánů, které v té době působily, ale naopak usiloval o to (v souladu s čl. 21 odst. 1 a čl. 22 Listiny), aby i tyto orgány využily svých pravomocí k nápravě protiprávního stavu – např. podáním Předběžného opatření 1/2022 žádal o ústavně zaručený soudní přezkum.

21. Z obžaloby přitom vyplývá, že se OČTŘ zabývaly pouze otázkou, zda můj Klient jednal tak, jak je mu kladeno za vinu. Nezabývaly se ale vůbec tím, zda tak činil důvodně a oprávněně. Přitom **nelze zpochybnit, že Listina základních práv a svobod skutečně obsahuje čl. 21 odst. 1 a čl. 23, a tedy, že právo na správu věcí veřejných přímo a právo na odpor reálně existuje**. Zřejmé je i to, kdy jej lze aktivovat – proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou, a to za situace, kdy se ústavní orgány listinou neřídí (za této situace je jejich činnost, jakož i účinné použití zákonných prostředků, znemožněna). Nelze přitom připustit někdy se objevující názor, že čl. 23 Listiny a v něm uvedené právo na odpor nemá povahu skutečného práva a je pouhou deklarací, resp. je považováno za občanskou neposlušnost (občanská neposlušnost v demokracii na rozdíl od oligarchie, timokracie a ochlokracie neexistuje – je nelogické, aby byl občan neposlušný proti státní moci, která je povinna mu sloužit, a to plně v souladu s Listinou i existujícími zákony). Toto právo je posledním možným nástrojem ochrany přirozených práv člověka, práv občana i svrchovanosti zákona a jeho vyloučení nebo zpochybnění by vedlo k odstranění podstatné náležitosti demokratického právního státu, což je s ohledem na čl. 9 odst. 2 a v tomto případě i odst. 3 Ústavy ČR nepřipustné.
22. OČTŘ se tedy legitimitou uplatnění práva na odpor měly povinnost zabývat. Stejně jako ostatní orgány státní moci, jimž můj Klient svůj názor prezentoval. Pokud tak neučinily, nelze to přičítat k tíži mého Klienta.
23. OČTŘ se dále vůbec nezabývaly otázkou, zda jednání mého Klienta může být odůvodněno jednáním v krajní nouzi, když byly ohroženy zájmy chráněné trestním zákoníkem, zejména bezpečnost a suverenita České republiky, vč. jejího ústavního zřízení anebo členství v mezinárodní organizaci (OSN, NATO).

Ke společenské škodlivosti a zavinění

24. Pokud by po zodpovězení shora uvedených otázek došly OČTŘ, jakož i soud v předmětném trestním řízení, k závěru, že můj Klient neaplikoval ustanovení čl. 23 Listiny správně, pak je

třeba zabývat se i otázkou, nakolik jednal způsobem společensky škodlivým a nakolik lze vůbec takové jednání považovat za úmyslné porušení zákona, nota bene v situaci, kdy s ním žádné orgány státní moci řádně nekomunikovaly, a svou nečinností tak dokladovaly, že jeho výklad práva je správný, nebo dosvědčovaly, že se Listinou řídit nechtějí, že jejich činnost je znemožněna.

25. Jak vyplývá z předložených důkazů, můj Klient nemohl žádného adresáta svých dopisů ponechat v nejistotě či v omylu o tom, proč se cítí být oprávněn své dopisy a dokumenty v nich obsažené rozesílat. Postupoval totiž vždy zcela transparentně a v souladu s Listinou, na kterou se odvolával, což nakonec dokládají i reakce adresátů jeho dopisů.
26. Je nesporné, že přečin prisvojení pravomoci úřadu se vztahuje na situace, kdy pachatel vystupuje způsobem, v němž existuje riziko, že třetí osoba bude vnímat jednání pachatele za jednání, v němž pachatel vykonává pravomoc konkrétního úřadu či orgánu. Takové riziko však v jednání mého Klienta nelze v žádném případě spatřovat, když VŽDY upozorňoval na to, že vykonává své právo ve smyslu práva na odpor dle čl. 23 Listiny, ve spojení s čl. 21 odst. 1 Listiny.
27. Je třeba přihlídnout i k tomu, že Klient vždy žádal orgány, aby rozhodovaly, aby zvážily a reagovaly na jeho argumentaci, tj. nikdy nepostupoval jakkoliv svévolně, zakrytě, ve snaze uvést kohokoliv v omyl, natož aby se uchýlil k jakýmkoliv formám verbálního či fyzického násilí či hrozby násilím.
28. **Obžaloba neobsahuje žádné tvrzení či důkaz o tom, že by jednání mého Klienta bylo společensky škodlivé a proč by tomu tak mělo být.** Krátké vyjádření v bodě 7 odůvodnění obžaloby v tomto směru skutečně není dostačující. Jsem přesvědčen, že i kdyby soud došel k závěru, že snad byly splněny formální znaky přečinu prisvojení pravomoci úřadu, nelze mého Klienta uznat vinným už jen s ohledem na zásady zákonnosti a subsidiarity trestní represe, jak jsou uvedeny například v ust. § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Ze spisu nijak nevyplývá, že by se OČTŘ zabývaly otázkou, zda by v případě, že by se ukázalo, že můj Klient skutečně svým jednáním naplnil formální znaky trestného činu, nepostačoval postup podle jiných právních předpisů.

V. Námitka proti důkazu

29. Řízení proti mému Klientovi trpí i řadou procesních pochybení, z nichž některá jsou zcela zásadní.

30. Nejpodstatnějším je postup OČTŘ, kdy došlo k násilnému omezení práv mého Klienta z důvodu vyšetření jeho duševního stavu.
31. Z žádných úkonů OČTŘ ani z obžaloby nevyplývá, na základě jaké úvahy došly OČTŘ k tomu, že je třeba vyšetřit duševní stav mého Klienta, jak vyplývá z ust. § 116 odst. 1 trestního řádu. Samotná obecná úvaha o tom, že je třeba preventivně vyloučit případnou sníženou přičetnost pachatele, nemůže v demokratickém právním státu obstát. Jak navíc vyplývá z důkazů předložených OSZ i ze shora uvedeného vyjádření, můj Klient nepostupoval způsobem, který by snad mohl odůvodňovat podezření na jeho sníženou přičetnost. Jeho vyjádření jsou logická, opírají se o relevantní právní argumentaci, přičemž nesouhlasí-li kdokoliv s jeho právními závěry, neodůvodňuje to ještě podezření z toho, že jeho přičetnost může být snížena. Rozhodnutí o tak intenzivním zásahu do práv člověka, zaručených Listinou základních práv a svobod, ať již jde o právo na ochranu lidské důstojnosti, svobodu pohybu apod., nelze učinit bez dostatečně relevantního odůvodnění. To však v celém dosavadním řízení absentuje. Z tohoto hlediska se tak vyšetření jeví spíše jako nástroj protiústavního násilného zastrahování a šikanování, než jako legitimní úkon v rámci trestního řízení.
32. Jak navíc vyplývá z mně dostupných informací, mému Klientovi po dobu, kdy byl pozorován ve zdravotnickém ústavu, nebyla zajištěna nutná obhajoba, čímž bylo zcela bezprecedentním způsobem porušeno jeho právo ve smyslu ustanovení § 36 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
33. Nemluvě již o tom, že o omezení jeho práv a jeho nedobrovolném zadržení ve zdravotnickém zařízení **na dobu delší než 300 hodin** bylo rozhodnuto bez toho, aby měl můj Klient právo projednat tento postup před soudem, navíc bez splnění podmínek, které pro takový postup stanovil soud v předchozím rozhodnutí.
34. Vzhledem k uvedenému mám za to, že důkaz znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví nelze provést, neboť byl získán nezákonným postupem, a vznáším proti jeho provedení jménem svého Klienta námitku.

VI. Shrnutí

35. OČTŘ porušily řadu práv mého Klienta, a to nejen v souvislosti s vyšetřením jeho duševního stavu, ale i tím, že při prověřování věci se vůbec nevěnovaly otázkám, které by byly pro mého Klienta příznivé, zcela ignorovaly řadu pro věc zásadních otázek (viz výše), zejména otázku oprávněnosti jednání mého Klienta, otázku jeho zavinění, otázku společenské škodlivosti takového jednání apod.

36. OČTŘ se vůbec nezabývaly existencí polehčujících okolností, ačkoliv pro to měly dostatek podkladů, a omezily se pouze na stručnou informaci o dosavadní trestní bezúhonnosti mého Klienta. Zcela tak ignorovaly polehčující okolnosti například dle ust. § 41 písm. g), h), m) a p) trestního zákoníku.
37. Není ani jasné, jakým konkrétním jednáním a jak vůbec mohl Klient ohrozit zájem na ochraně nerušeného výkonu úkonů vyhrazených orgánům veřejné moci. Vyjádření v bodě 7 odůvodnění obžaloby je opět pro tyto účely formalistické a zcela nedostatečné.
38. Obžaloba je konstruována velice formalisticky, kdy dokonce není ani jednoznačně vymezeno, jaké úkony můj Klient „**vykonával**“, v čem OSZ spatřuje „**výkon úkonů**“ a jakého úřadu či orgánu a jakým způsobem si měl můj Klient pravomoc úřadu přisvojit. Odůvodnění obžaloby je povšechné, obecné, bez dostatečné konkretizace takového posouzení, a i proto nemůže obstát.
39. V obžalobě je Klient označen jako „nezaměstnaný“, aniž by si OČTŘ řádně ověřili jeho aktivity, například jeho činnost v pozici specialisty MBK – Modulární Bojový Komplet. I z toho je patrný hostilní přístup OČTŘ vůči mému Klientovi a jejich snaha vykreslit jej soudu jako osobu bez příslušných zkušeností a znalostí.
40. Tvrdí-li obžaloba, že Klient byl v místě bydliště dvakrát projednán za přestupky související s neoprávněným použitím státního symbolu České republiky, pak z přiloženého důkazu vyplývá, že toto tvrzení není pravdivé, což dále vnáší do argumentace OSZ důvodné pochybnosti.
41. Jsem přesvědčen, že můj Klient není vinen přečinem, který je mu kladen za vinu, neboť nejsou naplněny subjektivní, objektivní ani materiální stránky trestného činu, naplnění formální stránky je přitom pochybné a na základě obžaloby nepřezkoumatelné.
42. Po poradě s klientem uvádím, že jeho cíle zůstávají následující:
- a) reintegrace uznání neporušitelnosti přirozených práv člověka, práv občana a svrchovanosti zákona uvozených ústavním zákonem LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD do činnosti ústavních orgánů, a to i tak, aby byla umožněna a ochráněna svobodná soutěž politických sil v demokratické společnosti (sám jako katolík politické ambice nemá);
 - b) podpora obranyschopnosti České republiky, a to ideálně na úrovni 2 % HDP;
 - c) obnovení zákonnosti v katastru obce Jívová a v Olomouckém kraji.

43. S ohledem na vše shora uvedené žádám, aby soud mého Klienta obžaloby zprostil.

Navrhované důkazy:

1. *usnesení NSS, č. j. Vol 15/2016-22*
2. *rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, č. j. 47 To 439/2023-24*
3. *rozhodnutí Okresního soudu v Olomouci, č. j. 0 Nt 5002/2023-11*
4. *rozhodnutí Městského úřadu Šternberk, č. j. MEST 84802/2023, sp. zn. OVV 12043/2022 cen*
5. *přípis policejního prezidia ČR, č.j. PPR-55897-8/ČJ-2023-990210-KU*
6. *výslech obžalovaného*

S pozdravem

JUDr. Tomáš Nielsen, advokát

v zast. pana Vladimíra Chlupa